

Ny Sø- og Handelsretsdom af 1. september 2020: Værnetingsklausul i spansk skibsværfts forretningsbetin- gelser var ikke vedtaget, da den ikke var skriftligt accepteret af rederiet. Erstatningskrav for ulovlig arrest for betaling af værftsregning vedrører ikke ansvar uden for kontraktforhold

Faktiske omstændigheder:

En dansk ejer [E] af en yacht "Y", indregistreret på Cayman Islands, rettede igennem kaptajnen henvendelse til skibsværftet [S] beliggende på Mallorca, Spanien, med henblik på foretagelse af reparationsarbejder på yachten. Ved en e-mail af 20. juni 2018 sendte værftet et overslag på arbejdet og vedhæftede værftets "General Terms and Conditions", der bl.a. indeholdt følgende bestemmelse:

Law and Jurisdiction

17.1. The Contract between the Client and the Yard and any non-contractual relations between them shall be governed by and construed in accordance with the laws of Spain.

17.2. Any dispute of whatsoever nature arising between the Client and the Yard shall be submitted to the jurisdiction of the Courts of Palma de Mallorca.

Reparationsarbejdet blev på denne baggrund iværksat på værftet. Som følge af en defekt slipway på værftet (en rampe til søsætning) blev søsætningen af "Y" forsinket 9 dage. Forsinkelsen medførte, at E måtte annullere en charter-aftale i Caribien, hvilket medførte et tab for E på 390.000. Værftet afviste at være ansvarlig og krævede betaling af en resterende rate vedrørende reparation på EUR 143.000. Da betalingen udeblev, foretog værftet arrest i "Y" i Italien den 9. maj 2019. Arresten medførte, at E mistede en mulighed for at indgå aftale om charter af skibet, hvilket påførte E et tab på EUR 330.000.

E anlagde på denne baggrund retssag imod S ved Sø- og Handelsretten i København og nedlagde påstand om, at S skulle betale erstatning med EUR 720.000 og anerkende, at S ikke var berettiget til yderligere betaling vedrørende værftsarbejdet.

S bestred at der kunne anlægges retssag vedrørende de rejste krav i Danmark, og gjorde gældende, at tvisten skulle afgøres på Mallorca.

E gjorde til støtte for, at sagen kunne behandles ved Sø- og Handelsretten gældende, at der ikke mellem parterne var indgået aftale om værneting ved domstolene på Mallorca, idet værnetingsklausulen i værftets forretningsbetingelser ikke kunne anses for vedtaget, da betingelserne for at indgå en værnetingsaftale som angivet i EU Bruxelles I-forordningens Art. 25 ikke var opfyldte, da E ikke skriftligt havde accepteret klausulen. E gjorde videre gældende, at de rejste krav imod værftet vedrørte ansvar uden for kontraktforhold, og at der som følge heraf var værneting i Danmark i henhold til Bruxelles I-forordningens artikel 7, stk. 2, idet E gjorde gældende, at

"det økonomiske tab ved [V's] ansvarspådragende handlinger er indtrådt i Danmark, idet [E] er et dansk selskab, som administreres fra og aflægger regnskab i Danmark. Virkningen af handlingerne kan således ikke indtræde noget andet sted end i Danmark; det

gælder uanset, om de skadevoldende handlinger i sagen må anses for foretaget i et andet (EU)-land.”

Sø- og Handelsrettens afgørelse:

Retten kom frem til, at den anlagte sag ikke kunne pådømmes i Danmark. Retten udtalte herved følgende:

”Af EU-Domstolens praksis angående artikel 25 følger det, at skriftlighedskravet i stk. 1, litra a, 1. led, kun er opfyldt, hvis begge parter har afgivet en skriftlig accept eller skriftlig bekræftelse af værnetingsaftalen. Ifølge EU-Domstolen skal skriftlighedskravet fortolkes i overensstemmelse med sit formål, som er at sikre, at parterne reelt er enige om værnetingsaftalen. Det følger ligeledes af denne praksis, at passivitet over for en skriftlig værnetingsaftale ikke kan sidestilles med en sådan accept. På denne baggrund finder retten det ikke godtgjort, at der er indgået en aftale om værneting i henhold til [V’s] generelle handelsbetingelser.

[...]

Retten lægger til grund, at [E’s] erstatningskrav angående to mistede charterer udspringer af henholdsvis forsinkelse af reparationen på værftet og [V’s] efterfølgende arrest af skibet som følge af tvist vedrørende restbetaling for reparationen og det af [E] rejste erstatningskrav. På denne baggrund finder retten, at grundlaget for [E’s] søgsmål udspringer af parternes aftale, og således ikke har karakter af erstatning uden for kontrakt, jf. EU-Domsforordningens art. 7, stk. 1, nr. 2, som påberåbt af [E]. Retten finder, at [V] over for [E] har påtaget sig en forpligtelse til at udføre reparation af skibet ”Y”, og at opfyldelsesstedet for denne forpligtelse er Spanien.”

Bemærkninger til dommen:

Det fremgår af Sø- og Handelsrettens dom, at vedtagelse af en værnetingsaftale i en værftskontrakt, inden for Bruxelles-I forordningens område, i visse tilfælde forudsætter, at den part, der modtager den anden parts forretningsbestemmelser indeholdende en værnetingsklausul skriftligt skal tiltræde klausulen, for at den er bindende, jf. Bruxelles I-forordningens Art. 25, stk. 1, litra a, 1. [E] havde ikke skriftligt accepteret overslaget, og som følge heraf ansås der ikke at være indgået en forpligtende aftale, uanset at overslaget retligt var accepteret af [E] i kraft af, at yachten var overgivet til reparation på værftet. Retten fandt videre, at erstatningskravet grundet i en påstået ulovlig arrest, foretaget med henblik på at opnå sikkerhed for betaling af krav for arbejde udført af værftet, ikke vedrører ansvar uden for kontraktforhold. Retten tog herved ikke stilling til, hvor skaden, som blev påført E, i givet fald måtte anses for at være indtrådt.

--oo0oo--

Sø- og Handelsrettens dom i sag BS-4721/2020-SHR